

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 22. oktober 2015
Enhed: Psykiatri og Lægemiddel-
politik
Sagsbeh.: DEPSBRE
Sagsnr.: 1506269
Dok. nr.: 1797474

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 25. september 2015 stillet følgende spørgsmål nr. 222 (Alm. del) til sundheds- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Stine Brix (EL).

Spørgsmål nr. 222:

”Mener ministeren, at funktionelle lidelser er en anerkendt diagnose?”

Svar:

Sundhedsstyrelsen har tidligere oplyst følgende til svar på SUU alm. del - spm. 822 samt SUU alm. del- spm. 963 stillet af Sundheds- og Forebyggelsesudvalget henholdsvis den 26. maj og den 1. juli 2014, som jeg henholder mig til:

”Begrebet ”funktionelle lidelser” har været anvendt i lægevidenskaben i ca. 150 år som samlebetegnelse for tilstande og lidelser, hvor individet oplever fysiske symptomer, som ikke kan forklares bedre ved anden somatisk eller psykisk lidelse eller tilstand. Funktionelle lidelser har ikke en selvstændig diagnosekategori i WHO's kodesystem ICD-10. Patienter med funktionelle lidelser vil derfor ofte blive diagnosticeret med en række forskellige diagnoser, afhængig af deres symptomer og det kliniske billede i øvrigt.

Om lidelser eller tilstande indgår i begrebet ’funktionelle lidelser’, afhænger således af, om de defineres ved tilstedeværelsen af fysiske symptomer, som ikke kan forklares bedre ved anden somatisk eller psykisk lidelse eller tilstand. Flere af de funktionelle lidelser har tilknyttede diagnostiske kriterier, som er kendetegnet ved, at lidelserne kan diagnosticeres, når et bestemt kompleks af symptomer er til stede.

Læger skal, jf. autorisationslovens § 17, udvise omhu og samvittighedsfuldhed. Det samlede kliniske billede afgør, hvordan en behandlende læge vurderer og klassificerer en given patients sygdom eller tilstand. Den enkelte læge må i relation til en patient tage stilling til, hvilke symptomer mv. vedkommende patient frembyder, og overveje, hvilke/ hvilken eventuel sygdomstilstand dette afspejler, og dermed hvilken diagnose eller diagnoser lægen finder at kunne give patienten. En diagnose stilles på baggrund af forekomsten af en række karakteristiske symptomer, fund og eventuelt kriterier, der skal være opfyldt. I nogle tilfælde stilles en diagnose som en såkaldt udelukkelses-diagnose, dvs. at andre sygdomme og diagnoser er blevet udelukket via forskellige undersøgelser. Den enkelte læge kan således godt vurdere, at de symptomer, lægen kan konstatere, en patient frembyder, må karakteriseres med en anden diagnose eller med flere diagnoser, end en patient tidligere har fået. Formålet med en diagnose er at bidrage til at belyse prognosen, evt. mulighed og indikation for behandling”.

Med venlig hilsen

Sophie Løhde / Camilla Rosengaard Villumsen